

РЕШЕНИЕ

№ 383

гр. София, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 16.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6093** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалби от В. Я., Х. Я., К. Я., В. Р. и Н. Р., всички от [населено място] срещу Заповед №РЛЦ-РА50-20 от 08.06.2022г. на Главния архитект на район „Л.“ СО, с която е отказано да се разреши изработване на проект за изменение на план за регулация по внесено предложение от настоящите жалбоподатели.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, при следните съображения: Сочат, че са собственици по наследство на имот от 524. 50 кв. м., който по документи е с площ 506 кв.м., като към него са придадени 18.50 кв.м. с Протокол на СГНС от 12.09.1965г. Сочат, че от 1934г. мястото е претърпяло изменение на няколко регулации, като него първоначално е отреден парцел X-XIII от кв. 143 с площ от 506 кв.м. Съгласно действащия регулационен план от 1995 г., Заповед №РД-50-636/25.07.1995г. на Главния архитект на СО и Решение № 85 по Протокол № 56 от 06.08.2003г. на СОС за дворното място е отреден УПИ VI – 644 , кв. 133 по плана местност „Л.“, 3-та част, с площ 518 кв.м.

Сочат, че понастоящем имотът е заснет в КККР като ПИ с идент. № 68134.902.644 по КККР от 2017г. на ИД на АГКК с площ 518 кв.м., с посочен стар номер 644, кв. 133, парцел VI.

Случайно установили, че южната граница на имота, по цялата дължина на която е поставена ограда, контактен с ПИ 68134.902.644 не съответства нито на регулацията, нито на отразената в кадастъра граница.

Считат, че южната граница се явява преместена навътре в техния собствен

имот, за което не са уведомявани, както и не са получавали обезщетение от сметки по регулация.

В тази връзка са предприели действия за изменение на регулацията с основание чл. 134, ал.2, т.2 от ЗУТ, като искането е да се възстанови съществуващото положение от 1934 г. – южната граница да е по данните са собственост и наличната ограда.

Сочат, че в същата връзка е подадено заявление по СГКК с искане за изменение на КККР, одобрена за район „Л.“ СО в частта за имота им, за което е налице заявление № 01-99936/22.02.2022г. Налице е удостоверение № 25-87460/25.03.2022г. за приемане е процедиране на производството за търсеното изменение.

Считат, че заповедта е издадена от некомпетентен орган и при липса на становище от главния архитект. Сочат, че не са изяснени релевантни обстоятелства в нарушение на чл. 35 от АПК. Намират, че е нарушена и формата на акта, тъй като описаните фактически и правни мотиви са неясни и непоследователни.

Намират, че е нарушен и материалният закон, като се позовават на нормата на чл. 43, ал.1, т. 5 от ЗКИР, която предвижда, че границите на ПИ се установяват след анализиране на данните от означеното на място състояние в съответствие с данните за собственост. Неправилно било прието още, че действащият ПУП е приложен. Неправилен бил и изводът, че предложението не попада в нито една от хипотезите на чл. 134, ал.2, тъй като намират, че именно т.2 от визираната норма е налице в процесния случай.

Молят за отмяна на заповедта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателите В. Я. се явява лично и се представлява от адв. П. средовно пълномощно, а жалбоподателката В. Р. се явява лично. Поддържат жалбата на посочените в същата основания. От адв. П. са представени подробни писмени бележки. Претендира разноските по делото.

Ответникът се представлява от юрк Г. с редовно пълномощно, като оспорва жалбата и претендира разноските по делото. Депозира подробни писмени бележки.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбите са процесуално допустими, като подадени в срок и от неблагоприятно правнозасегнати лица, които са получили отказ да бъде разрешено внасяне на проект за изменение на регулацията досежно собствения им недвижим имот.

Разгледани по същество, жалбите се явяват неоснователни.

От събраните по делото доказателства, вкл. назначената съдебно-техническа експертиза се установява и не се спори относно следното:

Имот УПИ VI – 144 , кв. 133, м. „Л.“ е собственост на жалбоподателите, като се установяват следните изменения в регулацията:

Дворищната регулация на кв. 142 и кв. 143 за местността „Д. Л.“ е утвърдена със Заповед № 1005/1921г., преутвърдена със Заповед № 4070/24.10.1934г. по Протокол №213/1933г.

Кадастрален и регулационен план са утвърдени със Заповед 590 и 591/1950г. Регулационен план е утвърден със Заповед № 162/15.06.1967г.

Регулационен план на местност „Л.“, който не е приложен от 1980г.

Застроителен и регулационен и кадастрален план, одобрен със Заповед № РД-50-636/25.07.1995г., която е потвърдена с Решение № 85 по Протокол № 56/06.08.2003г. на СОС, който е действащият към момента план.

Установява се, че по този план северната и южната граница на имота на жалбоподателите не съвпадат, като южната граница на имота по действащия план е изместена навътре с около 1 м спрямо същата граница по плана от 1934 г., а северната – в посока север към улицата с около 0.5 м. Може да се приеме, че има придаваеми части от имот УПИ XIII-11, кв. 143 по плана от 1934г. към УПИ XIII-645 кв. 133 по действащия план. По делото е преписката няма данни за уреждане на сметки по регулация. В делото липсват данни за придаваеми части по давност по чл. 134, ал.3 от З., както и данни за платено обезщетение за отнетите части от имота на жалбоподателите. Няма данни за доброволно отстъпване на части по чл. 111 от З..

С регулационния план от 1995г. от УПИ на жалбоподателите по предходен план от 1934г. са придадени части / около 15 кв.м./към УПИ XIII-645, кв.133. На място такова отнемане не се установява, тъй като границата между двата имота е по плана от 1934г. Южната граница е нетрайно материализирана, като е налице прозрачна ограда, разположена на 2 метра от сградата, находяща се в дъното на УПИ 13-645, който по стария план от 1934г. е парцел XI.-17. На място оградата съвпада с южната граница на парцел XIII, кв. 143 по плана от 1934 г. и не съвпада с южната граница на имот УПИ VI-644 от кв. 133.

С оспорената заповед, при аналогично изследване и анализ на фактите се приема: Искането е неоснователно, поради следното: Посочено е, че КККР за района е одобрена със Заповед № РД-18-739 от 21.11.2017г. на ИД на АГКК. Посочено е, че е налице висящо административно производство пред АГКК за процедиране на аналогично изменение, с оглед поставяне на действащите регулационни граници в съответствие с тези от плана от 1934г., но същото не е приключило към момента на издаване на заповедта, като по действащата кадастрална карта границите на имотите са в съответствие с действащия регулационен план от 1995г. за района.

Така мотивиран, органът е приел, че не е налице основание за исканото изменение по реда на чл. 134, ал.2, т.2 от ЗУТ, която норма изисква да е налице несъответствие между регулационните граници по действащия план и кадастралната карта, приета или изменена след него.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган при условията на делегация ,съобразно приложената по делото Заповед № СОА21-РД-09-455 от 22.03.2021г. на Кмета на СО, съгласно т б. 10 от която, на главните архитекти на райони е предоставена компетентност да отказват или разрешават одобрения на проект за изменение на регулацията по преписки в обхват до три квартала, като в т. 6.10.1 е предвидено, че се касае за изменение на плана за регулация, когато регулационните линии се привеждат в съответствие с границите на недвижимите имоти по КККР.

Не се споделят твърденията за липса на мотиви или за неизясняване на релевантни факти и обстоятелства.

Напротив, по преписката и делото, вкл. и на база приетото заключение, се установява, че действително е налице несъответствие в границите на имотите / процесния и този по южната му граница – настоящ УПИ XIII-645, кв. 133 / бивш XIV-17/. Последното обаче е следствие от изменението, направено с действащия и до момента регулационен план от 1995г., потвърден с решение на СОС от 2003г. КККР е одобрена и е без изменение към момента на преписката, на заповедта и към приключване на съдебното дирене по делото, макар и да е образувано и висящо административно производство пред органа. При тези данни, не е налице

предпоставката по чл.134, ал.2, т.2 от ЗУТ за изменение на плана. Такава би била налице след приключване с положителен акт за жалбоподателите на преписката, образувана пред СГКК и след съответното изменение на кадастралната граница. Последното ще води до налично основание за изменение на регулацията по посочения начин, с оглед привеждане на кадастралните и регулационните граници в съответствие, каквото несъответствие липсва към момента.

Не се променят тези изводи на съда от липсата на приложена регулация по плана от 1995г., тъй като няма данни за проведена процедура по § 6 и § 8 от ПЗР на ЗУТ .

Ирелевантен за настоящото производство е и въпросът с оградата. Същият следва да бъде заявен в производството пред СГКК. Отделно от това, за нуждите на настоящото такова, ситуирането на оградата на място не води до извод за реално отнемане на части от имота, което е без значение за регулацията. Отчитането ѝ на място по стария план следва да бъде обсъдено от органа по кадастъра.

При тези съображения, жалбите следва да бъдат оставени без уважение.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъдат присъдени претендираните разноски в размер на минимално юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно от АПК и по арг. от обратното основание от чл. 134, ал.2, т.2 от ЗУТ и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбите на В. Я., Х. Я., К. Я., В. Р. и Н. Р., всички от [населено място] срещу Заповед 4РЛЦ-РА50-20 от 08.06.2022г. на Главния архитект на район „Л.“ СО, с която е отказано да се разреши изработване на проект за изменение на план за регулация по внесено предложение от настоящите жалбоподатели.

ОСЪЖДА В. Я., Х. Я., К. Я., В. Р. и Н. Р. да заплатят в полза на Столична община 200 /двеста/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: